

Diumenge 9é durant l'any
Cicle A segona

LA JUSTÍCIA QUE SALVA

A la segona lectura (Rm 3,20-25a.28) d'aquest diumenge llegim un text que recull un dels enunciats més importants de la teologia de Pau: "L'home és fet just per la fe al marge de les obres de la Llei" (v.28). És l'essència de la predicació de Pau. Després d'una visió pessimista, la carta adopta un to més positiu i mostra que, gràcies a la mort de Jesús, la possibilitat de salvació arriba tots els homes.

"Tots havien pecat" (v. 23) Aquest és el punt de partida de l'argumentació de Pau i la constatació no se l'inventa, ni es el resultat d'una comprovació empírica, sinó que es val d'una afirmació continguda en el salm 143: "Ningú dels qui viuen no és just davant meu". Aquest punt de partida ell l'ha estat treballant laboriosament en el fragment de carta que va de 1,13-2,29. Per Pau tots, és a dir tota la humanitat, no són altres que els pagans i els jueus. El pecat dels pagans consisteix en no haver acceptat, reconegut el Déu que es mostra en les obres de la seva creació (1,21). El dels jueus en canvi és no haver complert la Llei (2,23), tot i tenir-ne coneixement i saber que l'havien de complir. Es constata, doncs, una universalitat del pecat, que es contraposa a la universalitat de la salvació. Sembla com si Pau volgués exposar que la humanitat, donada la situació de pecat en que es troba, i de la que ningú es pot escapolar, demana amb urgència la intervenció de Déu.

En el text ens trobem dues vegades l'expressió: "ara però" (vv. 21 i 24) es contraposa a l'imperfet "havien"

Emfasitza que hi ha un abans i un després i que el punt d'inflexió és la mort de Jesús. "Ara" vol ressaltar, sobretot, la novetat de Crist.

Els altres termes del que cal parlar és "justícia" (vv. 21.22.25) i "fer justos" (vv.24.28). La reiteració dels termes és un indicatiu clar de la seva importància. Quan es parla de justícia de Déu no es tracta de mesurar l'obra dels bons i dels dolents. Cal pouar en l'Antic Testament per esbrinar un sentit més ajustat del text. Tres passatges d'Isaïes ofereixen un interès molt apropiat. "Déu ve per fer justícia...Ell mateix us ve a salvar" (35,4); "Ara sabem per què no ens fas justícia, per què no arriba a nosaltres la teva salvació" (59,9 i similars 59, 11.14.17); "Duia al cor el dia de fer justícia, ha arribat el temps d'alliberar el meu poble" (63,4). En tots tres passatges la justícia és sinònim de la salvació i el subjecte, autor tant de la justícia com de la salvació, és Déu.

Identificar justícia i salvació ja és il·luminador però cal vetllar perquè salvació no es quedi en un concepte vaporós i imprecís que pretén dir molt i no diu res. El v 24 uneix el concepte de justícia amb el de redempció " fa justos en virtut de la redempció" Redimir és comprar o alliberar un esclau amb el pagament d'un rescat. Això s'acosta a un altre us del terme justícia, que trobem a l'Antic Testament: "El Senyor fa justícia als oprimits" (Sl 103,6; 146,7). Justícia o salvació pren així una connotació molt concreta. Salvar vol dir alliberar el pobre, oprimit, indefens. És el que ha fet Déu amb el seu poble quan l'ha alliberat d'Egipte o l'ha rescatat de l'exili.

A més d'això el text aporta un enriquiment a la comprensió de la justícia salvadora de Déu. El v 25 explica en que consisteix la redempció realitzada per Jesucrist.

Aquesta s'ha esdevingut en la mort de Jesús, instrument del perdó dels pecats i manifestació de la justícia salvadora. La justícia salva perquè perdona els pecats. Ara es pot anar veient com tot encaixa. La humanitat pecadora constituïda per pagans i jueus no tenia remei. Davant la inefectivitat de la Llei, es mostra la justícia de Déu, feta evident en la mort de Jesús i aquesta sí té el poder de salvar perquè perdona els pecats.